

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 8 listopada 2007 r.

ustanawiająca wspólnotowy mechanizm ochrony ludności (przekształcenie)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2007/779/WE, Euratom)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 308,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 203,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W decyzji Rady 2001/792/WE, Euratom z dnia 23 października 2001 r. ustanawiającej mechanizm wspólnotowy ułatwiający wzmocnioną współpracę w interwencjach wspierających ochronę ludności ⁽³⁾ (zwany dalej „mechanizmem”) należy wprowadzić szereg zasadniczych zmian w celu nadania działaniom Unii Europejskiej podejmowanym w reakcji na sytuację nadzwyczajną większą spójność i skuteczność. W celu zachowania jasności decyzja ta powinna zostać przekształcona.

(2) W ostatnich latach odnotowano znaczny wzrost częstotliwości i intensywności klęsk żywiołowych i katastrof

spowodowanych przez człowieka, skutkujących stratami w ludziach i w mieniu, w tym dziedzictwie kulturowym, zniszczeniami infrastruktury społecznej i gospodarczej oraz degradacją środowiska.

(3) Działanie Wspólnoty w celu wykonania rezolucji Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 8 lipca 1991 r. w sprawie poprawy wzajemnej pomocy między państwami członkowskimi w przypadku naturalnej lub technologicznej katastrofy ⁽⁴⁾ przyczyniło się do ochrony ludzi, środowiska i mienia. Konwencja Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ z dnia 17 marca 1992 r. w sprawie transgranicznych skutków awarii przemysłowych, przyjęta przez Wspólnotę decyzją Rady 98/685/WE ⁽⁵⁾, przyczyniła się do dalszej poprawy w zakresie zapobiegania katastrofom przemysłowym i zarządzania ich skutkami.

(4) Ogólnym celem mechanizmu jest zapewnienie – na wniosek – wsparcia w przypadku poważnych sytuacji nadzwyczajnych oraz ułatwienie lepszej koordynacji interwencji pomocowych podejmowanych przez państwa członkowskie i Wspólnotę, z uwzględnieniem szczególnych potrzeb odizolowanych, najbardziej oddalonych i innych regionów lub wysp na terenie Wspólnoty. W ciągu ostatnich lat znacząco wzrosła liczba państw zwracających się o pomoc w ramach mechanizmu ochrony ludności. W celu zapewnienia bardziej skutecznych i widocznych przejawów europejskiej solidarności oraz umożliwienia tworzenia zdolności szybkiego reagowania na poziomie europejskim w oparciu o moduły ochrony ludności z państw członkowskich, zgodnie z wezwaniem Rady Europejskiej, która odbyła się w dniach 16–17 czerwca 2005 r., oraz Parlamentu Europejskiego, zawartym w jego rezolucji z dnia 13 stycznia 2005 r. dotyczącej katastrofy tsunami, należy wzmocnić ten mechanizm.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 24 października 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. C 195 z 18.8.2006, str. 40.

⁽³⁾ Dz.U. L 297 z 15.11.2001, str. 7.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 198 z 27.7.1991, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 326 z 3.12.1998, str. 1.

- (5) Mechanizm uwzględniałby należycie właściwe prawodawstwo wspólnotowe oraz zobowiązania międzynarodowe. W związku z tym niniejsza decyzja nie powinna mieć wpływu na wzajemne prawa i obowiązki państw członkowskich wynikające z umów dwustronnych lub wielostronnych odnoszących się do spraw objętych niniejszą decyzją.
- (6) Mechanizm ten powinien ułatwiać reakcję w zakresie ochrony ludności w obliczu poważnych sytuacji nadzwyczajnych wszelkiego rodzaju, które mają miejsca na terytorium Wspólnoty lub poza nim, w tym klęsk żywiołowych i katastrof spowodowanych przez człowieka, ataków terrorystycznych oraz awarii technicznych, radiologicznych i katastrof ekologicznych, w tym przypadkowego zanieczyszczenia mórz. Wszystkie wymienione sytuacje mogą wymagać pomocy w zakresie ochrony ludności w celu uzupełnienia zdolności reagowania dotkniętego państwa.
- (7) Zapobieganie ma istotne znaczenie dla ochrony przed naturalnymi, technologicznymi i ekologicznymi katastrofami i wymagałoby rozważenia podjęcia dalszych działań. Działając na rzecz dalszego tworzenia systemów wykrywania i wczesnego reagowania, Wspólnota powinna wspierać państwa członkowskie w ograniczeniu do minimum czasu reakcji na katastrofy oraz ostrzeganiu o nich obywateli UE. Systemy te powinny również uwzględniać i wykorzystywać istniejące źródła informacji.
- (8) Na poziomie państw członkowskich i Wspólnoty wymagane jest podjęcie działań przygotowawczych w celu umożliwienia interwencyjnym zespołom wsparcia szybkiej mobilizacji w sytuacji krytycznej i, wraz z wymaganą elastycznością, koordynacji, a także w celu zapewnienia, za pomocą programu szkoleniowego, możliwości skutecznego działania i uzupełniania się, odpowiednio, zespołów oceniających lub koordynacyjnych, zespołów interwencyjnych i innych niezbędnych środków.
- (9) Inne środki przygotowawcze obejmują zbieranie informacji odnoszących się do niezbędnych zasobów medycznych i zachęcanie do posługiwania się nowymi technologiami. Informacje te dotyczą zasobów medycznych, które państwa członkowskie mogłyby na zasadzie dobrowoli udostępnić do celów ochrony zdrowia publicznego po otrzymaniu wniosku o interwencję w ramach mechanizmu. Zgodnie z art. 296 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską żadne państwo członkowskie nie ma obowiązku udzielania informacji, których ujawnienie uznaje za sprzeczne z podstawowymi interesami jego bezpieczeństwa.
- (10) Aby przyczynić się do budowania zdolności szybkiego reagowania w dziedzinie ochrony ludności, należy rozważyć stworzenie dodatkowych modułów interwencyjnych do celów pomocy w zakresie ochrony ludności, łączących w sobie zasoby co najmniej jednego państwa członkowskiego; należy dążyć to pełnej interoperacyjności tych modułów. Moduły są organizowane na poziomie państw członkowskich i podlegałyby ich kierownictwu i dowództwu.
- (11) W przypadku poważnej sytuacji nadzwyczajnej wewnątrz Wspólnoty lub bezpośredniej groźby jej wystąpienia, która powoduje lub może powodować skutki transgraniczne lub która może pociągać za sobą wezwanie o pomoc ze strony co najmniej jednego państwa członkowskiego, istnieje potrzeba odpowiedniego powiadomienia za pomocą określonego, niezawodnego wspólnego systemu łączności i informacji w sytuacjach nadzwyczajnych.
- (12) Mechanizm powinien umożliwiać mobilizację i ułatwiać koordynację interwencji wspierającej w celu zapewnienia w pierwszej kolejności ochrony ludności, ale także środowiska i mienia, w tym dziedzictwa kulturowego, a tym samym zmniejszyć liczbę ofiar śmiertelnych, rannych, strat materialnych, ekonomicznych oraz szkód wyrządzonych środowisku, a także ukazać osiągnięcie celów społecznej spójności i solidarności. Wzmocniona współpraca w formie interwencji polegających na niesieniu pomocy w zakresie ochrony ludności powinna być oparta na wspólnotowej strukturze ochrony ludności, złożonej z centrum monitorowania i informacji oraz wspólnego systemu łączności i informacji w sytuacjach nadzwyczajnych, którym to centrum i systemem zarządzała Komisja, oraz z punktów kontaktowych w państwach członkowskich. System ten powinien zapewniać także ramy dla gromadzenia zweryfikowanych informacji dotyczących sytuacji nadzwyczajnych, przekazywania tych informacji państwu członkowskim i dzielenia się doświadczeniami uzyskanymi podczas interwencji.
- (13) Punkty kontaktowe w państwach członkowskich powinny mieć możliwość dostarczania informacji o dostępności pomocy w zakresie ochrony ludności, o jaką zwracają się dotknięte państwa, w tym również informacji na temat dostępnych zasobów i zdolności wojskowych.
- (14) W celu wspierania rozwoju zdolności szybkiego reagowania na poziomie Wspólnoty istnieje potrzeba zwiększenia dostępności odpowiednich środków transportowych. Wspólnota powinna wspierać i uzupełniać starania państw członkowskich, ułatwiając wspólne korzystanie ze środków transportowych państw członkowskich i, w razie potrzeby, wnosząc wkład w finansowanie dodatkowych środków transportowych.
- (15) W odniesieniu do interwencji wspierających ochronę ludności poza Wspólnotą opisywany mechanizm powinien ułatwiać i wspierać działania podjęte przez Wspólnotę i państwa członkowskie. Interwencje wspierające poza terytorium Wspólnoty mogą być prowadzone samodzielnie albo poprzez udział w operacji przeprowadzanej przez organizację międzynarodową. W związku z ostatnim przypadkiem Wspólnota powinna rozwijać stosunki z odpowiednimi organizacjami międzynarodowymi.

- (16) Organizacja Narodów Zjednoczonych, o ile bierze udział w niesieniu pomocy, odgrywa rolę ogólnego koordynatora operacji mających na celu niesienie pomocy w sytuacjach wyjątkowych, prowadzonych w państwach trzecich. Pomoc w zakresie ochrony ludności udzielana w ramach opisywanego mechanizmu powinna być koordynowana z ONZ oraz innymi odpowiednimi podmiotami międzynarodowymi, tak aby maksymalnie wykorzystać dostępne zasoby oraz uniknąć wszelkiego zbędnego powielania działań. Udoskonalenie koordynacji działań wspierających ochronę ludności prowadzonych w ramach mechanizmu stanowi warunek niezbędny do wspierania ogólnych wysiłków na rzecz koordynacji oraz zapewnienia wszechstronnego europejskiego udziału w światowych wysiłkach na rzecz niesienia pomocy w sytuacjach wyjątkowych. W obliczu poważnych sytuacji nadzwyczajnych, kiedy pomoc udzielana jest zarówno w ramach mechanizmu, jak i na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/96 z dnia 20 czerwca 1996 r. dotyczącego pomocy humanitarnej⁽¹⁾, Komisja powinna zapewnić skuteczność, spójność i komplementarność reakcji Wspólnoty jako całości.
- (17) Mechanizm mógłby także stanowić narzędzie ułatwiające i wspierające zarządzanie kryzysowe zgodnie ze wspólną deklaracją Rady i Komisji z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wykorzystywania wspólnotowego mechanizmu ochrony ludności w zarządzaniu kryzysowym, o którym mowa w tytule V Traktatu o Unii Europejskiej. Niniejsza decyzja nie narusza kompetencji i roli prezydencji w zarządzaniu kryzysowym na mocy wspomnianego tytułu.
- (18) Mechanizm mógłby zostać również wykorzystany do zwiększenia pomocy konsularnej udzielanej obywatelom UE w przypadku poważnych sytuacji nadzwyczajnych w państwach trzecich w odniesieniu do działań służących ochronie ludności, jeżeli z takim wnioskiem wystąpią organy konsularne danych państw członkowskich.
- (19) W przypadku gdy za stosowne zostanie uznane wykorzystanie zasobów i zdolności wojskowych, współpraca z wojskiem będzie przebiegać zgodnie z warunkami, procedurami i kryteriami ustalonymi przez Radę lub jej właściwe organy i dotyczącymi udostępniania na potrzeby mechanizmu zasobów i zdolności wojskowych odpowiednich do ochrony ludności cywilnej.
- (20) Wykorzystanie zasobów i zdolności wojskowych powinno być również zgodne z zasadami określonymi w odpowiednich wytycznych Organizacji Narodów Zjednoczonych.
- (21) Uczestnictwo krajów kandydujących oraz współpraca z innymi państwami trzecimi oraz z organizacjami międzynarodowymi i regionalnymi powinny być możliwe.
- (22) Środki niezbędne do wykonania niniejszej decyzji powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą

warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽²⁾.

- (23) Cel niniejszej decyzji, a mianowicie ułatwienie wzmocnionej współpracy między Wspólnotą a państwami członkowskimi w zakresie działań wspierających ochronę ludności w przypadku poważnych sytuacji nadzwyczajnych lub bezpośredniej groźby ich wystąpienia, nie może zostać w wystarczającym stopniu osiągnięty przez państwa członkowskie i w związku z tym, ze względu na skalę lub skutki proponowanego działania, może on zostać osiągnięty w lepszy sposób na poziomie Wspólnoty.

Jeżeli poważna sytuacja nadzwyczajna paraliżuje zdolność do reagowania dotkniętego nią państwa członkowskiego, państwo to powinno mieć możliwość odwołania się do mechanizmu w celu uzupełnienia jego własnych zasobów ochrony ludności. Wspólnota może zatem podjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza decyzja nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

- (24) Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską i Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej nie zawierają innych uprawnień do przyjęcia niniejszej decyzji niż te zawarte, odpowiednio, w art. 308 i 203,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

ROZDZIAŁ I

Przedmiot i zakres zastosowania

Artykuł 1

1. Niniejszym ustanawia się mechanizm wspólnotowy w celu wzmocnienia współpracy między Wspólnotą i państwami członkowskimi w zakresie interwencji wspierających ochronę ludności w przypadku wystąpienia poważnej sytuacji nadzwyczajnej lub jej bezpośredniej groźby (zwany dalej „mechanizmem”).

2. Ochrona, jaką ma zapewnić mechanizm, obejmuje przede wszystkim ludzi, ale także środowisko i mienie, w tym dziedzictwo kulturowe, w przypadku klęski żywiołowej i katastrofy spowodowanej przez człowieka, ataków terrorystycznych oraz katastrofy technologicznej, radiologicznej lub ekologicznej, w tym przypadkowego zanieczyszczenia mórz, która występuje na terytorium Wspólnoty lub poza nim, z uwzględnieniem szczególnych potrzeb odizolowanych, najbardziej oddalonych i innych regionów lub wysp na terenie Wspólnoty.

⁽¹⁾ Dz.U. L 163 z 2.7.1996, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

Mechanizm nie wpływa na zobowiązania zawarte w obowiązujących właściwych przepisach prawnych Wspólnoty Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej ani w obowiązujących umowach międzynarodowych.

Artykuł 2

Mechanizm składa się z szeregu elementów i działań obejmujących:

- 1) wyznaczenie zespołów interwencyjnych i innego wsparcia interwencyjnego dostępnego w państwach członkowskich w razie interwencji wspierających w przypadku wystąpienia sytuacji nadzwyczajnych;
- 2) stworzenie i wykonanie programu szkoleniowego dla zespołów interwencyjnych i innego rodzaju wsparcia interwencyjnego, a także dla ekspertów mających wejść w skład zespołów odpowiedzialnych za ocenę lub koordynację (zwanymi dalej „zespołami odpowiedzialnymi za ocenę lub koordynację”);
- 3) warsztaty, seminaria i projekty pilotażowe na temat zasadniczych aspektów interwencji;
- 4) utworzenie i wysłanie zespołów odpowiedzialnych za ocenę lub koordynację;
- 5) ustanowienie centrum monitorowania i informacji (MIC), dostępnego i zdolnego do natychmiastowej reakcji przez całą dobę, a także służącego państwom członkowskim i Komisji do celów mechanizmu, oraz zarządzanie tym centrum;
- 6) utworzenie wspólnego systemu łączności i informacji w sytuacjach nadzwyczajnych (CECIS) w celu umożliwienia komunikacji pomiędzy MIC a punktami kontaktowymi w państwach członkowskich i dzielenia się przez nie informacjami, oraz zarządzanie nim;
- 7) uczestnictwo w tworzeniu systemów wykrywania i wczesnego ostrzegania przed katastrofami mogącymi dotknąć terytorium państw członkowskich w celu umożliwienia państwom członkowskim i Wspólnocie szybkiego reagowania, a także przyczynienie się do powstania tych systemów przez analizy i oceny zapotrzebowania na te systemy i możliwości ich wykonania oraz przez działania sprzyjające wzajemnym powiązaniom między tymi systemami i ich połączeniu z MIC i systemem CECIS. Systemy takie uwzględniają i wykorzystują istniejące źródła informacji, monitorowania i wykrywania;
- 8) wspieranie państw członkowskich w uzyskiwaniu dostępu do sprzętu i środków transportowych przez:

- a) dostarczanie informacji na temat sprzętu i środków transportowych, które mogą być udostępnione przez państwa członkowskie, oraz dzielenie się takimi informacjami, w celu ułatwienia wspólnego korzystania z takiego sprzętu lub takich środków transportowych;
- b) zapewnienie państwom członkowskim pomocy w uzyskaniu informacji o środkach transportowych mogących pochodzić z innych źródeł, w tym z rynku komercyjnego, oraz ułatwienie im dostępu do tych środków;
- c) zapewnienie państwom członkowskim pomocy w uzyskaniu informacji o sprzęcie mogącym pochodzić z innych źródeł, w tym z rynku komercyjnego;
- 9) uzupełnienie transportu dostarczonego przez państwa członkowskie dodatkowymi środkami transportowymi, koniecznymi do zapewnienia możliwości szybkiego reagowania w przypadku poważnej sytuacji nadzwyczajnej;
- 10) zwiększenie pomocy konsularnej udzielanej obywatelom UE w razie poważnych sytuacji nadzwyczajnych w państwach trzecich w odniesieniu do działań służących ochronie ludności, jeżeli z wnioskiem takim wystąpią organy konsularne danych państw członkowskich;
- 11) inne działania wspomagające i uzupełniające niezbędne w ramach mechanizmu, wymienione w art. 4 decyzji Rady 2007/162/WE, Euratom z dnia 5 marca 2007 r. ustanawiającej instrument finansowy ochrony ludności⁽¹⁾.

Artykuł 3

Do celów niniejszej decyzji stosuje się następujące definicje:

- 1) „poważna sytuacja nadzwyczajna” oznacza dowolną sytuację, która ma lub może mieć niekorzystny wpływ na ludzi, mienie lub środowisko i której następstwem może być prośba o wsparcie w ramach mechanizmu;
- 2) „reagowanie” oznacza wszelkie działania podejmowane w ramach mechanizmu w trakcie poważnej sytuacji nadzwyczajnej lub po jej zaistnieniu w celu usunięcia jej bezpośrednich następstw;
- 3) „gotowość” oznacza stan gotowości i zdolności ludzi i środków materialnych w celu zapewnienia skutecznego szybkiego reagowania na sytuację nadzwyczajną w wyniku podjętych uprzednio działań;
- 4) „wczesne ostrzeganie” oznacza dostarczanie w porę użytecznych informacji, które umożliwiają podjęcie działań w celu uniknięcia zagrożenia lub jego ograniczenia i zapewnienia gotowości do skutecznego reagowania;

⁽¹⁾ Dz.U. L 71 z 10.3.2007, str. 9.

5) „moduł” oznacza samowystarczalną i samodzielną procedurę wykorzystania zasobów państw członkowskich, dostosowaną do wykonania wcześniej określonych zadań lub służącą zaspokojeniu wcześniej określonych potrzeb, lub mobilny zespół reagowania operacyjnego państw członkowskich; obejmuje on zarówno zasoby ludzkie, jak i materialne i można go określić w kategoriach zdolności do działania lub wykonywania zadania(-ń), którego(-ych) jest w stanie się podjąć.

ROZDZIAŁ II

Gotowość

Artykuł 4

1. Państwa członkowskie wyznaczają z wyprzedzeniem zespoły interwencyjne lub moduły w obrębie właściwych służb, w szczególności służb ochrony ludności lub innych służb ratunkowych, które mogłyby być udostępnione do celów interwencji lub mogłyby być powołane w krótkim czasie i wysłane, zwykle w ciągu 12 godzin następujących od wniosku o pomoc. Uwzględniają one fakt, że skład zespołu lub modułu powinien odpowiadać rodzajowi sytuacji nadzwyczajnej i jej szczególnym potrzebom.

2. Państwa członkowskie wybierają ekspertów, którzy mogą być wezwani do działania na miejscu sytuacji nadzwyczajnej w zespole odpowiedzialnym za ocenę lub koordynację.

3. Państwa członkowskie na zasadzie dobrowolności podejmują działania służące tworzeniu modułów przede wszystkim po to, by sprostać najważniejszym potrzebom związanym z interwencją lub ze wsparciem w ramach mechanizmu; moduły te:

- a) składają się z zasobów co najmniej jednego państwa stosującego mechanizm;
- b) są w stanie wykonywać zadania w dziedzinach objętych reakcją;
- c) są w stanie wykonywać swoje zadania zgodnie z uznanymi wytycznymi międzynarodowymi, a zatem mogą:
 - (i) zostać wysłane w krótkim okresie czasu po wystosowaniu wniosku o pomoc;
 - (ii) pracować przez pewien okres w sposób samowystarczalny i samodzielny, jeśli wymagają tego okoliczności na miejscu zdarzenia;
- d) są interoperacyjne z innymi modułami;
- e) zostały przeszkolone i przeszły ćwiczenia w dziedzinie interoperacyjności, o której mowa w lit. a) i d);
- f) podlegają zwierzchnictwu osoby odpowiedzialnej za ich działania;
- g) są w stanie zapewnić pomoc innym organom UE lub instytucjom międzynarodowym, a zwłaszcza Organizacji Narodów Zjednoczonych.

4. Państwa członkowskie biorą pod uwagę możliwość dostarczenia, według potrzeb, innego wsparcia interwencyjnego, które mogłoby zostać udostępnione przez odpowiednie służby, takiego jak wykwalifikowany personel i sprzęt do pomocy w określonej sytuacji nadzwyczajnej, a także zwrócenia się o środki, które mogą być przekazane przez organizacje pozarządowe i inne odpowiednie podmioty.

5. Państwa członkowskie, zgodnie ze swoim uznaniem, mogą, z zastrzeżeniem stosownych ograniczeń związanych z bezpieczeństwem, dostarczać informacji o odpowiednich zasobach i zdolnościach wojskowych, takich jak transport oraz pomoc logistyczna lub medyczna, które mogłyby w ostateczności zostać wykorzystane w ramach mechanizmu jako element wsparcia w zakresie ochrony ludności.

6. Państwa członkowskie dostarczają odpowiednich informacji ogólnych o tych zespołach, ekspertach, modułach i innym wsparciu interwencyjnym, o którym mowa w ust. 1–4 niniejszego artykułu, w ciągu sześciu miesięcy od przyjęcia niniejszej decyzji, a w razie konieczności niezwłocznie uaktualniają te informacje, jak również dostarczają odpowiednich informacji ogólnych o środkach medycznych, o których mowa w art. 5 pkt 6.

7. Państwa członkowskie, wspierane na swój wniosek przez Komisję, podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia szybkiego transportu zaofiarowanego przez nie wsparcia w zakresie ochrony ludności.

8. Państwa członkowskie wyznaczają punkty kontaktowe i odpowiednio informują o tym Komisję.

Artykuł 5

Komisja wypełnia następujące zadania:

- 1) ustanawia MIC i nim zarządza;
- 2) ustanawia CECIS i nim zarządza;
- 3) uczestniczy w tworzeniu systemów wykrywania i wczesnego ostrzegania przed katastrofami określonymi w art. 2 pkt 7;
- 4) zapewnia możliwość mobilizacji i wysłania, tak szybko jak to jest możliwe, małych zespołów ekspertów odpowiedzialnych za:
 - a) ocenę potrzeb w zakresie ochrony ludności państwa wnioskującego o udzielenie pomocy w świetle pomocy, jaka jest dostępna ze strony państw członkowskich oraz mechanizmu;
 - b) w razie potrzeby ułatwienie koordynacji działań wspierających ochronę ludności na miejscu i, jeżeli jest to konieczne i właściwe, łączności z właściwymi organami państwa wnioskującego o udzielenie pomocy;

- 5) tworzy program szkoleniowy, mając na względzie poprawę koordynacji ochrony ludności poprzez zapewnienie spójności i komplementarności zespołów interwencyjnych i modułów, o których mowa w art. 4 ust. 1, lub innego wsparcia interwencyjnego, o którym mowa w art. 4 ust. 4, oraz poprzez podwyższanie kompetencji ekspertów, o których mowa w art. 4 ust. 2. Program zawiera połączone kursy i ćwiczenia oraz system wymiany, za pomocą którego poszczególne osoby mogą być kierowane do zespołów w innych państwach członkowskich;
- 6) w przypadku poważnych sytuacji nadzwyczajnych gromadzi i kompiluje informacje na temat możliwości produkcyjnych państw członkowskich w zakresie surowców i szczepionek lub innych niezbędnych zasobów medycznych, a także na temat zapasów tych zasobów, które mogłyby być dostępne do celów interwencji;
- 7) tworzy program doświadczeń zebranych z przeprowadzonych interwencji w ramach mechanizmu i przekazuje te doświadczenia poprzez system informacyjny;
- 8) stymuluje i wspiera wprowadzanie i wykorzystanie nowych technologii do celów mechanizmu;
- 9) podejmuje środki wymienione w art. 2 pkt 8 i 9;
- 10) tworzy zdolność do dostarczania podstawowego wsparcia logistycznego dla ekspertów w dziedzinie oceny lub koordynacji;
- 11) podejmuje wszelkie inne działania wspomagające lub uzupełniające, jakie są konieczne w ramach mechanizmu, wymienione w art. 4 decyzji 2007/162/WE, Euratom.

ROZDZIAŁ III

Reagowanie

Artykuł 6

1. W przypadku poważnej sytuacji nadzwyczajnej we Wspólnocie lub bezpośredniej groźby jej zaistnienia, która powoduje lub może powodować skutki transgraniczne, państwo członkowskie, w którym zaistniała ta sytuacja, niezwłocznie powiadamia Komisję oraz te państwa członkowskie, na które dana sytuacja nadzwyczajna może mieć wpływ.

Akapit pierwszy nie stosuje się w przypadku, gdy obowiązek powiadomienia został już dopełniony zgodnie z właściwymi przepisami prawnymi Wspólnoty Europejskiej lub Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, lub obowiązującymi umowami międzynarodowymi.

2. W przypadku poważnej sytuacji nadzwyczajnej we Wspólnocie lub bezpośredniej groźby jej zaistnienia, która mogłaby spowodować wezwanie o pomoc ze strony jednego lub większej liczby państw członkowskich, państwo członkowskie,

w którym zaistniała sytuacja nadzwyczajna, niezwłocznie powiadamia Komisję, jeżeli jest spodziewany ewentualny wniosek o pomoc za pośrednictwem MIC, tak aby Komisja mogła poinformować inne państwa członkowskie i włączyć do działania swoje właściwe służby.

3. Powiadomienia, o których mowa w ust. 1 i 2, przekazują się odpowiednio za pomocą CECIS.

Artykuł 7

1. W przypadku gdy wewnątrz Wspólnoty wystąpi poważna sytuacja nadzwyczajna, państwo członkowskie może zwrócić się o pomoc za pośrednictwem MIC lub bezpośrednio od pozostałych państw członkowskich. Wniosek o pomoc powinien być w jak największym stopniu konkretny.

2. W przypadku otrzymania wniosku o pomoc za pośrednictwem MIC Komisja po otrzymaniu takiego wniosku odpowiednio i niezwłocznie:

- a) przekazuje wniosek do punktów kontaktowych, w innych państwach członkowskich;
- b) ułatwia mobilizację zespołów, ekspertów, modułów i innego wsparcia interwencyjnego;
- c) zbiera zweryfikowane informacje na temat sytuacji nadzwyczajnej i rozsyła je do państw członkowskich.

3. Każde państwo członkowskie, do którego skierowany jest wniosek o pomoc, niezwłocznie określa, czy jest w stanie udzielić takiej pomocy, i informuje o tym państwo członkowskie zwracające się z wnioskiem o pomoc, poprzez MIC lub bezpośrednio, określając zakres i zasady udzielenia wsparcia. Jeżeli państwo członkowskie informuje bezpośrednio państwo członkowskie zwracające się o pomoc, odpowiednio powiadamia ono również MIC. MIC udziela informacji państwom członkowskim.

4. Państwo członkowskie zwracające się o pomoc jest odpowiedzialne za kierowanie interwencją wspierającą. Organy państwa członkowskiego zwracającego się o pomoc ustalają wytyczne, a w razie potrzeby wytyczają granice zadań powierzonych zespołom interwencyjnym. Za szczegóły dotyczące realizacji tych zadań odpowiada osoba wyznaczona przez państwo członkowskie udzielające wsparcia.

5. Jeżeli państwo członkowskie zwracające się o pomoc zwraca się do zespołów interwencyjnych o to, by kierowały one interwencją w jego imieniu, zespoły wysłane przez państwa członkowskie i Wspólnotę starają się koordynować prowadzone przez siebie interwencje.

6. Jeżeli zespoły odpowiedzialne za ocenę lub koordynację są wysyłane na miejsce, ułatwiają one koordynację między zespołami interwencyjnymi i nawiązują kontakt z właściwymi władzami państwa członkowskiego zwracającego się o pomoc.

Artykuł 8

1. W przypadku gdy poważna sytuacja nadzwyczajna ma miejsce poza terytorium Wspólnoty, art. 7 może także, na wniosek, być stosowany w odniesieniu do interwencji wspierających ochronę ludności przeprowadzanych poza Wspólnotą.

Interwencje takie mogą być przeprowadzane jako autonomiczne interwencje wspierające albo jako wkład w interwencje, którymi kierują organizacje międzynarodowe.

Zakres uzgodnień co do koordynacji przewidzianych w niniejszym artykule obejmuje wyłącznie pomoc udzielaną w ramach mechanizmu.

Środki podjęte zgodnie z niniejszym artykułem nie naruszają środków przyjmowanych na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej.

2. W przypadku gdy pomoc w zakresie ochrony ludności, o której mowa w ust. 1, jest świadczona w odpowiedzi na wniosek przekazany za pośrednictwem MIC, państwo członkowskie sprawujące Prezydencję Rady Unii Europejskiej (zwane dalej „Prezydencją”) zapewnia ogólną koordynację interwencji wspierających ochronę ludności, przy jednoczesnym poszanowaniu roli koordynatora operacji określonej w ust. 4, która przypada Komisji.

3. W zakresie koordynacji politycznej i strategicznej Prezydencja przede wszystkim:

- a) ocenia stosowność ewentualnego skorzystania z mechanizmu dla ułatwienia i wsparcia zarządzania kryzysowego;
- b) o ile uzna to za konieczne, nawiązuje stosunki na szczeblu politycznym z państwem trzecim, w którym wystąpiła sytuacja nadzwyczajna, i współpracuje z tym państwem we wszystkich fazach tej sytuacji w zakresie ogólnych politycznych i strategicznych ram interwencji wspierającej.

W odpowiednich przypadkach Prezydencja może się zwrócić do innego państwa członkowskiego, by w całości lub w części przyjęło wspomnianą koordynację polityczną i strategiczną, lub też może zwrócić się do Komisji o wsparcie tej koordynacji.

4. W ramach koordynacji politycznej i strategicznej, o której mowa w ust. 3, koordynowania operacji podejmuje się Komisja – w ścisłej współpracy z Prezydencją. Koordynowanie operacji polega odpowiednio na wykonywaniu następujących działań:

- a) utrzymywaniu stałej łączności z punktami kontaktowymi państw członkowskich w celu zapewnienia skuteczności i spójności udziału Unii Europejskiej w ochronie ludności

za pomocą mechanizmu w ramach ogólnych działań pomocowych, a w szczególności na:

- (i) niezwłocznym informowaniu państw członkowskich o pełnych wnioskach o pomoc;
 - (ii) wysyłaniu na miejsce zespołów oceniających lub koordynujących w celu dokonania oceny sytuacji i potrzeb lub ułatwienia koordynowania na miejscu operacji wspierających wykonywanych w ramach mechanizmu;
 - (iii) określaniu potrzeb we współpracy z zespołami oceniającymi lub koordynującymi oraz z innymi podmiotami, w tym innymi służbami UE;
 - (iv) udostępnianiu stosownych ocen i analiz innym właściwym podmiotom;
 - (v) dokonywaniu przeglądu pomocy udzielanej przez państwa członkowskie oraz pochodzącej z innych źródeł;
 - (vi) doradzaniu co do rodzaju potrzebnej pomocy w celu zapewnienia spójności udzielanego wsparcia w zakresie ochrony ludności z szacunkowymi potrzebami;
 - (vii) pomocy w przezwyciężaniu wszelkich praktycznych przeszkód w dostarczaniu pomocy w dziedzinach takich, jak tranzyt i cło;
- b) utrzymywaniu kontaktu z państwem trzecim, w którym wystąpiła sytuacja nadzwyczajna, w zakresie szczegółów technicznych, takich jak dokładne potrzeby, aprobowanie ofert oraz praktyczne uzgodnienia dotyczące przyjmowania i rozprowadzania pomocy na szczeblu lokalnym;
 - c) utrzymywaniu kontaktu lub współpracowaniu z Biurem Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej (UN OCHA), o ile bierze ono udział w świadczeniu pomocy, oraz z innymi właściwymi podmiotami uczestniczącymi w ogólnych działaniach pomocowych w celu uzyskania jak największej synergii działań, szukania sposobów ich wzajemnego uzupełniania, zapobiegania ich powielaniu i powstawaniu luk;
 - d) utrzymywaniu kontaktu ze wszystkimi właściwymi podmiotami, zwłaszcza w końcowej fazie interwencji wspierającej podejmowanej w ramach mechanizmu w celu ułatwienia sprawnego przekazania obowiązków.
5. Jeżeli jest to stosowne, Komisja może w poszczególnych przypadkach podejmować za zgodą Prezydencji dodatkowe zadania operacyjne.

6. Komisja w ścisłej współpracy z Prezydencją może wyznaczać zespoły oceniające lub koordynujące, o których mowa w ust. 4 lit. a) ppkt (ii). Zespoły takie składają się z ekspertów oraz kierownika zespołu, delegowanych do konkretnych przypadków przez państwa członkowskie. Komisja wybiera ekspertów i kierownika zespołu na podstawie ich kwalifikacji i doświadczenia, w tym odbytych szkoleń na temat mechanizmu, wcześniejszych misji związanych z mechanizmem oraz uczestnictwa w innych międzynarodowych działaniach pomocowych. Wybór opiera się także na innych kryteriach, w tym umiejętnościach językowych, tak aby zapewnić dysponowanie przez cały zespół umiejętnościami niezbędnymi w danej sytuacji.

MIC utrzymuje ścisły kontakt z zespołami oceniającymi lub koordynującymi oraz dostarcza im wsparcia i wskazówek.

7. Prezydencja i Komisja prowadzą ścisłą współpracę oraz prowadzą stałe konsultacje na temat interwencji we wszystkich fazach sytuacji nadzwyczajnej.

Koordynowanie operacji jest ściśle zintegrowane z ogólną koordynacją prowadzoną przez UN OCHA, o ile uczestniczy ono w świadczeniu pomocy, i odbywa się z poszanowaniem jego nadrzędnej roli.

Koordynacja prowadzona w ramach mechanizmu nie wpływa na kontakty dwustronne państw członkowskich uczestniczących w operacji z państwem, w którym wystąpiła sytuacja nadzwyczajna, nie wpływa także na współpracę państw członkowskich z Organizacją Narodów Zjednoczonych. Także takie kontakty dwustronne mogą być wykorzystywane na użytek koordynacji prowadzonej w ramach mechanizmu.

Dąży się do zapewnienia synergii i komplementarności z innymi instrumentami Unii lub Wspólnoty. Komisja zapewnia w szczególności komplementarność i spójność działań podejmowanych w ramach mechanizmu z działaniami finansowanymi na mocy rozporządzenia (WE) nr 1257/96.

Jeżeli poważna sytuacja nadzwyczajna ma miejsce poza terytorium Wspólnoty, ewentualne użycie zasobów i zdolności wojskowych, które mogą być wykorzystane do wspierania ochrony ludności, powinno być zgodne z zasadami zawartymi w stosownych wytycznych Organizacji Narodów Zjednoczonych.

8. Role koordynacyjne Prezydencji i Komisji, o których mowa w niniejszym artykule, nie wpływają na kompetencje państw członkowskich ani na ich odpowiedzialność za swoje zespoły, moduły oraz inne zasoby i zdolności, w tym zasoby i zdolności wojskowe. Koordynacja sprawowana przez Prezydencję i Komisję nie oznacza w szczególności wydawania poleceń w stosunku do pochodzących z państw członkowskich zespołów, modułów ani innych zasobów i zdolności, które są

one rozmieszczane na zasadzie dobrowolności, stosownie do koordynacji na szczeblu centrali i na miejscu zdarzeń.

9. W celu umożliwienia koordynacji, o której mowa powyżej, oraz zapewnienia wszechstronnego udziału w ogólnych działaniach pomocowych:

- a) wszystkie państwa członkowskie udzielające pomocy w zakresie ochrony ludności, o której mowa w ust. 1, w odpowiedzi na wniosek przekazany za pośrednictwem MIC na bieżąco przekazują MIC pełne informacje o swoich działaniach; oraz
- b) zespoły i moduły państw członkowskich uczestniczące w interwencji prowadzonej w ramach mechanizmu i znajdujące się na miejscu zdarzeń utrzymują stały ścisły kontakt ze znajdującymi się na miejscu zespołami MIC ds. koordynacji lub oceny.

Artykuł 9

Komisja może wspierać i uzupełniać pomoc w zakresie ochrony ludności udzielaną przez państwa członkowskie w ramach mechanizmu, podejmując środki wymienione w art. 2 pkt 8 i 9.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe

Artykuł 10

Udział w mechanizmie jest otwarty dla krajów kandydujących.

Inne państwa trzecie, jak również organizacje międzynarodowe lub regionalne mogą podejmować współpracę w zakresie działań prowadzonych w ramach mechanizmu, o ile pozwalają na to umowy pomiędzy tymi państwami trzecimi lub organizacjami a Wspólnotą.

Artykuł 11

Do celów stosowania niniejszej decyzji państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy i odpowiednio informują o tym Komisję.

Artykuł 12

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 13 ust. 2 Komisja ustanawia wspólne przepisy wykonawcze w szczególności w zakresie następujących kwestii:

- 1) zasobów dostępnych do interwencji wspierającej określonych w art. 4;
- 2) MIC określonego w art. 2 pkt 5;
- 3) CECIS określonego w art. 2 pkt 6;

- 4) zespołów odpowiedzialnych za ocenę lub koordynację określonych w art. 2 pkt 4, w tym kryteriów wyboru ekspertów;
- 5) programu szkoleniowego określonego w art. 2 pkt 2;
- 6) modułów określonych w art. 4 ust. 3,
- 7) systemów wykrywania i wczesnego ostrzegania określonych w art. 2 pkt 7,
- 8) informacji w zakresie zasobów medycznych określonych w art. 5 pkt 6;
- 9) interwencji wewnątrz Wspólnoty, określonych w art. 7, jak również interwencji poza Wspólnotą określonych w art. 8.

Artykuł 13

1. Komisja jest wspierana przez komitet utworzony na mocy art. 13 decyzji 2007/162/WE, Euratom.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

Artykuł 14

Komisja dokonuje oceny stosowania niniejszej decyzji co trzy lata od daty jej notyfikacji i przekazuje wnioski z tej oceny Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Wnioskom tym w razie potrzeby towarzyszą propozycje zmian do niniejszej decyzji.

Artykuł 15

Uchyla się decyzję 2001/792/WE, Euratom.

Odesłania do uchylonej decyzji traktuje się jako odesłania do niniejszej decyzji i odczytuje się je zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku.

Artykuł 16

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 listopada 2007 r.

W imieniu Rady
R. PEREIRA
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Tabela korelacji

Decyzja Rady 2001/792/WE, Euratom	Niniejsza decyzja
Artykuł 1 ust. 1	Artykuł 1 ust. 1
Artykuł 1 ust. 2 akapit pierwszy i drugi	Artykuł 1 ust. 2 akapit pierwszy i drugi
Artykuł 1 ust. 2 akapit trzeci	Motyw 4 zdanie drugie
Artykuł 1 ust. 3 zdanie wprowadzające	Artykuł 2 zdanie wprowadzające
Artykuł 1 ust. 3 tiret pierwsze	Artykuł 2 pkt 1
Artykuł 1 ust. 3 tiret drugie	Artykuł 2 pkt 2
Artykuł 1 ust. 3 tiret trzecie	Artykuł 2 pkt 3
Artykuł 1 ust. 3 tiret czwarte	Artykuł 2 pkt 4
Artykuł 1 ust. 3 tiret piąte	Artykuł 2 pkt 5
Artykuł 1 ust. 3 tiret szóste	Artykuł 2 pkt 6
—	Artykuł 2 pkt 7
—	Artykuł 2 pkt 8
—	Artykuł 2 pkt 9
—	Artykuł 2 pkt 10
Artykuł 1 ust. 3 tiret siódme	Artykuł 2 pkt 11
—	Artykuł 3
Artykuł 2 ust. 1	Artykuł 6 ust. 1 i 2
Artykuł 2 ust. 2	Artykuł 6 ust. 3
Artykuł 3 zdanie wprowadzające	—
Artykuł 3 lit. a)	Artykuł 4 ust. 1
Artykuł 3 lit. b)	Artykuł 4 ust. 2
—	Artykuł 4 ust. 3
Artykuł 3 lit. c)	Artykuł 4 ust. 6
Artykuł 3 lit. d)	Artykuł 4 ust. 4
—	Artykuł 4 ust. 5
—	Artykuł 4 ust. 7
Artykuł 3 lit. e)	Artykuł 4 ust. 8 i art. 11
Artykuł 4 zdanie wprowadzające	Artykuł 5 zdanie wprowadzające
Artykuł 4 lit. a)	Artykuł 5 pkt 1
Artykuł 4 lit. b)	Artykuł 5 pkt 2
—	Artykuł 5 pkt 3
Artykuł 4 lit. c)	Artykuł 5 pkt 4
Artykuł 4 lit. d)	Artykuł 5 pkt 5
Artykuł 4 lit. e)	Artykuł 5 pkt 6

Decyzja Rady 2001/792/WE, Euratom	Niniejsza decyzja
Artykuł 4 lit. f)	Artykuł 5 pkt 7
Artykuł 4 lit. g)	Artykuł 5 pkt 8
Artykuł 4 lit. h)	Artykuł 5 pkt 9
—	Artykuł 5 pkt 10
—	Artykuł 5 pkt 11
Artykuł 5 ust. 1	Artykuł 7 ust. 1 i 2
Artykuł 5 ust. 2	Artykuł 7 ust. 3
Artykuł 5 ust. 3	Artykuł 7 ust. 4
Artykuł 5 ust. 4	Artykuł 7 ust. 5
Artykuł 5 ust. 5	Artykuł 7 ust. 6
Artykuł 6 akapit pierwszy	Artykuł 8 ust. 1
Artykuł 6 akapit drugi	Artykuł 8 ust. 2–9
—	Artykuł 9
Artykuł 7	Artykuł 10 akapit pierwszy
—	Artykuł 10 akapit drugi
Artykuł 8 ust. 1	—
Artykuł 8 ust. 2 zdanie wprowadzające	Artykuł 12 zdanie wprowadzające
Artykuł 8 ust. 2 lit. a)	Artykuł 12 pkt 1
Artykuł 8 ust. 2 lit. b)	Artykuł 12 pkt 2
Artykuł 8 ust. 2 lit. c)	Artykuł 12 pkt 3
Artykuł 8 ust. 2 lit. d)	Artykuł 12 pkt 4
Artykuł 8 ust. 2 lit. e)	Artykuł 12 pkt 5
—	Artykuł 12 pkt 6
—	Artykuł 12 pkt 7
Artykuł 8 ust. 2 lit. f)	Artykuł 12 pkt 8
Artykuł 8 ust. 2 lit. g)	Artykuł 12 pkt 9
Artykuł 9 ust. 1	Artykuł 13 ust. 1
Artykuł 9 ust. 2	—
Artykuł 9 ust. 3	Artykuł 13 ust. 2
Artykuł 9 ust. 4	
Artykuł 10	Artykuł 14
—	Artykuł 15
Artykuł 11	—
Artykuł 12	Artykuł 16